

Č. 11.461.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slovensko): I. Pro promlčení této dávky na dobu před 1. lednem 1927 jsou na Slovensku směrodatny předpisy § 85 zák. čl. XI:1909 ve znění § 37 zák. čl. LIII:1912 a promlčení počíná běžeti dnem vzniku dávkové povinnosti, t. j. pro zcizitele dnem převodu. — II. Má trestní řízení důchodkové, zavedené se zcizitelem pro zkrácení převodních poplatků z kupních smluv, vliv na běh lhůty stanovené pro promlčení této dávky?

(Nález ze dne 3. října 1934 č. 17.658.)

Prejudikatura: Ad I. Boh. A 10.485/33.

Věc: Obec D. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Ilavě 14 rozhodnutími z 19. září 1931 vyhověl odvoláním Davida W. z D. proti platebním rozkazům obce D. ze 14. dubna 1931, potažmo proti 14 usnesením zastupitelského sboru téže obce z 20. března 1931 vydaným v záležitosti dodatečného vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí a v odpor vzaté platební rozkazy a uvedená usnesení zastupitelského sboru zrušeny byly hlavně z té příčiny, že dodatečné vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí bylo opožděno a jak odvolatel správně tvrdí, promlčeno. Odprodej nemovitostí, který sloužil k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, skutečně byl mezi Davidem W. a v měsících lednu až dubnu 1924. Přiznání na vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí od tohoto převodu prodávající obci v řádném čase předložil a vyměřující úřad, aniž by se byl přesvědčil, zda zcizovací cena nemovitostí jest udána správně či nikoliv — vzdor tomu, že na tuto pochybnost byl upozorněn přípisem Slovenské domoviny v D. z 31. srpna 1924 — vyměřil ze zcizovací ceny, přiznané prodávajícím, dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí (vide zápisnici z 5. listopadu 1924). Po čase se dokázalo vyšetřováním fin. řed. v Trenčíně, že zcizovací cena uvedené nemovitosti v kupní smlouvě byla uvedena nepravdivě, čeho vyměřující úřad použil a vyměřil dodatečnou dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí se zvýšenou jednorázovou pokutou, ovšem ve lhůtě, kdy vyměření bylo již promlčeno, t. j. 14. února 1932, tedy po uplynutí 8 roků od odprodeje. Proti tomuto opožděnému vyměření dávky podal David W. odvolání, které zastupitelský sbor usnesením z 20. března 1931 odmítl s tím, že vyměřující úřad proto vyměřil opožděně dávku, poněvadž skutečná a pravdivá zcizovací cena vyšetřená fř-ím byla mu tímto úřadem sdělena teprve 9. února 1931. Tento důvod zastupitelského sboru při zamítnutí odvolání jest mylný a to z té příčiny, že vyměřovací úřad neměl čekat až trestní řízení proti Davidu W. se strany fř bude ukončeno, ale měl se postarat o to, když zatajení zcizovací ceny bylo mu již z tohoto vyšetřování známo, jakož i že byl na toto citovaným přípisem S. d. upozorněn, aby si s použitím odst. 2 § 17 vzorných pravidel o dávce z pří-

růstku hodnoty nemovitosti hodnotu odprodané nemovitosti odhadem zjistil a od takto zjištěné ceny dávku vyměřil. Na takovém vyměření dávky usnesl se zastupitelský sbor 20. prosince 1924, vyměřující úřad však si toho nepovšiml a nechal dávku promlčeti.

Z těchto rozhodnutí okr. úřadu odvolala se obec D. Odvolání byla zamítnuta nař. rozhodnutími a rozhodnutí okr. úřadu byla potvrzena z důvodů v nich uvedených a z dalších ještě důvodů. — — —

O stížnostech obce uvažil nss toto:

Na sporu jest otázka promlčení dodatečného předpisu dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, který se stal platebními rozkazy ze 14. února 1931.

Nesporo jest, že převody nemovitostí, na základě kterých byla dávka z přírůstku hodnoty dodatečně vyměřena, staly se v měsíci lednu až dubnu 1923, takže dávku sluší vyměřiti podle dávkových pravidel č. 143/1922 Sb. Tato pravidla ustanovují v § 27, že o promlčení dávkové povinnosti platí též ustanovení jako o promlčení přímých daní. Poněvadž pak převody staly se během ledna až dubna 1923 a dávková povinnost vzniká podle § 1 dávk. prav. dnem převodu nemovitostí, nutno otázku promlčení dávky posuzovati podle zák. předpisů v době převodu nemovitostí na Slovensku platných, tedy podle předpisů zák. čl. XI:1909 ve znění zák. čl. LIII:1912, pokud se týkají promlčení daní přímých. Po té stránce ustanovuje § 85 zák. čl. XI:1909 ve znění § 37 zák. čl. LIII:1912 toto: Přímé a nepřímé daně, po způsobu přímých daní vybírané pohledávky a dluhy, posléze poplatky promlčují se v následujících případech: 1. Když nebyly vyměřeny do 5 let počínaje od toho dne, kdy a) daňový objekt, pokud se týče daní povinný příjem vznikl a ohledně daně důchodkové a vojenské taxy, kdy daňová povinnost nastala, d) kdy právní jednání, tvořící základ poplatku, k vyměření poplatku bylo ohlášeno. Z těchto ustanovení je zřejmo, že den, od kdy počíná promlčení, ustanoven je při daních od toho dne, kdy vznikl daňový předmět, resp., kdy nastala daňová povinnost, a jen při poplatcích od toho dne, kdy poplatné jednání bylo ohlášeno.

Poněvadž pak podle pravidel o dávce z přírůstku hodnoty platí pro promlčení této dávky ustanovení, která platí pro přímé daně a poněvadž při těchto daních promlčení počíná běžeti ode dne, kdy daňový objekt, resp. daňová povinnost vznikla, nutno hájiti, že promlčení pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí na Slov. počíná pro zcizitele tím dnem, kdy ve smyslu § 1 dávk. prav. nastal převod nemovitosti a tím jeho dávková povinnost. Na tom nemění nic ani okolnost, že podle § 16 dávk. prav. je každý zcizitel povinen oznámiti do 14 dnů zcizovací jednání, jež je základem převodu, neboť dávková pravidla na nesplnění této oznamovací povinnosti, pokud se týče promlčení dávky, nepřipínají žádných důsledků. Poněvadž pak vzhledem k přesné dikci § 27 dávk. prav. je vyloučeno použití na dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí analogicky ustanovení daných pro promlčení poplatků, dlužno z toho usuzovati, že promlčení dávky počíná běžeti dnem vzniku dávkové povinnosti, t. j. pro zcizitele dnem převodu, za který jest u písemných smluv považovati datum posledního na ní připojeného podpisu, tedy v daném případě dny 2. a 4. leden, 8. únor, 28. a 29. březen a 18. duben 1923

(srov. Boh. A 10.485/33). Že by pak dnem převodu nemovitostí ve smyslu ustanovení druhé věty odst. 4 § 1 dávk. prav. byl jiný den, než kterým byly datovány kupní smlouvy, stížnosti vůbec nenamítají.

Stížnosti, nepopírajíce, že pro promlčení přímých daní na dobu před 1. lednem 1927, tedy i pro promlčení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí jsou směrodatny předpisy § 85 zák. čl. XI:1909 ve znění § 37 zák. čl. LIII:1912 namítají, poukazující na trestní důchodkové řízení zavedené se zcizitelem pro zkrácení převodních poplatků z kupních smluv, že před skončením tohoto důchodkového trestního řízení a před vyrozuměním o jeho výsledku nemohl vyměřující úřad podle přirozenosti věci platně rozhodnouti, zda předmět daně (bod 1 a) odst. 1 § 37 zák. čl. LIII:1912), v daném případě přírůstek nastal, či nikoliv, takže z toho je zřejmo, že promlčecí lhůta ve smyslu cit. ustanovení má se počítati teprve od vyrozumění o výsledku trestního důchodkového řízení t. j. od 7. února 1931, od kteréžto doby neuplynula ještě promlčecí lhůta pětiletá.

Této námitce nemohl nss přiznati oprávnění, neboť, jak bylo již shora dovozeno, vzniká předmět dávky ve smyslu cit. ustanovení bodu 1 lit. a) § 37 zák. čl. LIII:1912, resp. nastává dávková povinnost podle § 1 dávk. prav. dnem, kdy nastal převod nemovitosti. Pro názor stížnosti, že by v daném případě předmět dávky byl vznikl teprve 7. února 1931, t. j. dnem, kdy ř. zaslalo trestní důchodkové spisy vyměřujícímu úřadu k nahlédnutí, není ve shora cit. ustanovení zák. čl. LIII:1912 vůbec žádné opory, neboť podle cit. ustanovení rozhoduje jediné okolnost, kdy předmět daně (dávky) vznikl a nikoliv, jak stížnost míní, kdy vyměřovací úřad mohl rozhodnouti, že přírůstek skutečně nastal. Stížnosti ostatně nemají ani pravdu, tvrdí-li, že vyměřovací úřad nemohl před tím platně zjistiti, zda přírůstek na hodnotě vznikl, neboť úřad, dovědév se o převodech nemovitostí, měl možnost, jak již okr. úřad v důvodech svých rozhodnutí nař. rozhodnutími recipovaných správně uvedl, stanoviti hodnotu nemovitostí s použitím ustanovení § 17 dávk. pravidel.

Nebylo-li však přisvědčiti názoru stížnosti, že předmět dávky vznikl v daných případech teprve 7. února 1931, pak nemohl nss uznati důvodnými ani námitky založené na ustanovení odst. 3 § 277 zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. Předpisů zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. na daný případ vůbec použití nelze, neboť zákon ten se vztahuje podle uvozov. ustanovení jen na daně za léta 1927 a násl. a podle výslovného ustanovení posl. odst. čl. II. cit. zák. pro všechny v odst. 1 uvedené věci, t. j. vyměňování, účtování, placení, vybírání, vymáhání a zajišťování daní, které se týkají let 1926 a předchozích, platí dosavadní zákony, nařízení a jinaká ustanovení. Z tohoto předpisu pak plyne nepochybně, že i promlčení daní, týkajících se let 1926 a předchozích, nutno posuzovati výhradně podle předpisů před 1. lednem 1927 platných. Proto také při promlčení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, ohledně níž vznikla dávková povinnost v r. 1923, nutno postupovati výhradně podle předpisů o promlčení v té době platných a nikoliv podle předpisů zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. — — —

Dále namítají stížnosti, že i kdyby promlčecí lhůta počítala se od r. 1924 neb 1925, že promlčení nenastalo, ježto promlčecí lhůta byla

přerušena od zavedení trestního důchodkového řízení až do jeho skončení a k odůvodnění této své námitky poukazují na ustanovení bodu 2 § 37 zák. čl. LIII:1912 a bodu 2 § 189 úpravy min. fin. č. 132.000/1923, podle něhož písemná upomínka, zabavení nebo vklad do pozemkových knih přerušuje promlčení posud nenastalé nebo prodlužuje promlčení lhůty o dalších 5 roků, a dovozují, že výpočet skutečností způsobujících přerušování promlčení je demonstrativní a nikoliv taxativní, takže nevylučuje, že přerušování promlčení působí i jiné skutečnosti, o kterých uvedené ustanovení nemluví, a že takovou skutečností jest zavedení trestního řízení. Otázkou, zda tento názor stížností, že promlčecí lhůta se přetrhuje zavedením trestního řízení důchodkového, je správný, nemusil se nss zabývat, neboť, i kdyby názoru tomu bylo přisvědčiti, nedalo by se z něho nic pro daný spor dovoditi, kdyžť stížnost netvrdí, že se zcizitelem bylo zavedeno trestní řízení pro zkrácení dávky z přírůstků hodnoty nemovitostí. Že by pak trestní řízení důchodkové, zavedené pro zkrácení eráru na převodních poplatcích, přerušovalo promlčecí lhůtu k vyměření obecní dávky z přírůstků hodnoty nemovitostí, nelze přece vůbec důvodně tvrditi.

Také z ustanovení § 234 zák. čl. I:1911, že civ. soudní řízení může býti v případě, že během řízení se vyskytne podezření z trestního činu, odročeno až do pravoplatného skončení trestního řízení, nelze pro otázku přerušování promlčecí lhůty v řízení o vyměření dávky z přírůstků hodnoty nemovitostí ničeho dovoditi. — — — —

Nebyla tedy žádná z námitek stěžujících si obce uznána důvodnou.

Č. 11.462.

Dávka z přírůstků hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: I. Obnova řízení nemůže býti povolena, když jde pouze o právní posuzování věci a strana tvrdí, že jí ve vyměřovacím řízení nebyly známy nálezy nss-u, vykládající, jak po stránce právní jest na věc nazírat. — II. Výtku, že určitý předpis dávkového řádu jest v rozporu se zákonem, nemůže poplatník uplatňovati teprve v řízení týkajícím se obnovy řízení. — III. Přiznání osvobození podle § 3 bodu 3 dávk. ř. nař. č. 143/22 Sb. není závislo na osvědčení stpů-u o tom, že převod nemovitostí stal se ve zkráceném řízení přidělovém.

(Nález ze dne 3. října 1934 č. 17.863.)

Prejudikatura: Ad III. srov. Boh. A 9137/31, 10.139/32.

Věc: Žofie W.-P. v K. (adv. Dr. Alex Čížinský z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o vrácení dávky z přírůstků hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutími zamítl žal. úřad v cestě instanční žádosti strany za vrácení dávky z přírůstků hodnoty nemovitostí, předepsané z převodu nemovitostí uskutečněného na základě tržové smlouvy z 3. prosince 1934 a za povolení obnovy řízení ve věci této dávky.